Když padla bouře, zůstal jen chaos...

LEGENDA O VLÁDCÍCH CHAOSU

Marcy Jell

4

LEGENDA

o vládcích chaosu

Marcy Jell

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání
a 158.eknihu v edici Solis
Autor © Marcy Jell
Redakce a korektura: Nikola Zatloukalová,
Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka a grafika: JPolc design
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-91-2 (epub)
978-80-88525-92-9 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace

Když padla bouře, zůstal jen Chaos.

Vládci, kteří si kdysi podmanili temnotu, teď žijí mezi obyčejnými lidmi. Učí se být rodiči, partnery, lidmi, i když noc stále patří jen jim.

Za dny školních povinností a rodinných večeří se skrývá svět, kde krev nikdy nezasychá a moc má svou cenu.

A jejich děti už brzy poznají, že Chaos je dědičný.

VLÁDCI CHAOSU, 4. díl

Varování

Upozorňujeme, že se v této knize mohou objevit témata jako: znásilnění, pedofilie a násilí.

18+

Playlist

EHRLING – STHLM SUNSET
JONAS BLUE – WEEKENDS
JAROD – CASINO
CAMYLIO – TROUBLE
FLORENCE, THE MACHINE – NEVER LET ME GO
SHAWN MENDES – MERCY
DARIO MARCELLO – MOUNT EVEREST

Když přicházejí, svět se nehýbe.
Jen čeká, kolik z něj tentokrát zůstane.

Kapitola 1.
(Dominic)

Všechno bylo fajn, uklidňoval jsem sám sebe. Všechno bylo tak, jak být mělo. Moje dcera byla normální, nebyla sadistická. A to všechno byl jenom výplod mojí fantazie. Anebo jsem byl ještě v deliriu ze včerejší noci, kdy jsem podřízl toho sráče.

Už jsem na to byl starej. Byl jsem starej na lovení lidí, byl jsem starej na jejich vraždy, a přestože jsem vypadal pořád dobře a svoje tělo udržoval díky posilovně v kondici, tahat ty zmrdy na řetězu už bylo tak nějak nad moje síly.

Protočil jsem v prstech snubák a podíval se přes lavici na Slatera, který zatínal ruku v pěst.

Davina a Madison, naproti tomu, seděly způsobně a klidně. Jako kdyby se jich to netýkalo. Jako kdyby ta žena před námi nemluvila o našich dětech.

„Takže mi chcete říct, že jsou oba na týden suspendováni?“ upřel jsem pohled na třídní učitelku našich dětí.

„Pane Carringtone,“ povzdechla si. „To jsou pravidla naší školy. Opravdu zde není dovoleno násilí ani jiná forma vzdoru.“

„Ta holka ji napadla první,“ namítl jsem.

„A vaše dcera jí za to zavřela hlavu do záchodu,“ rozhodila učitelka rukama. „A spláchla.“

„Paní…“ naklonil jsem se a opřel si lokty o lavici, do které jsem se sotva vešel.

„Brooksová,“ doplnila mě.

„Brooksová,“ přikývl jsem. „Šikana na půdě školy by neměla být povolena. A bránění by nemělo být postihováno. Neplatíme této škole málo, to jistě víte.“

„Ano, jsem si toho vědoma, bohužel rada školy rozhodla o týdenní suspendaci vaší dcery a syna pana Kanea, který se do incidentu zapojil.“

„Jak se do toho mohl můj syn zapojit?“ vyzval ji Slater. „Když si to spojím, odehrálo se to na dívčích záchodcích.“

„Které pro vašeho syna nejsou překážkou, pane Kane,“ přikývla učitelka. „Kam jde Charlotte Carringtonová, tam jde i Tobias Kane. Je jako její věčný stín.“

Ušklíbl jsem se nad tím, jak se Slater stáhl. Jeho syn byl jeho naprosto přesnou kopií. Tvrdohlavý, vzpurný a měl slabost pro holky. Zejména pro tu jednu. Pro moji dceru.

Sralo mě to? Jasně, že jo. Představoval bych si pro ni někoho lepšího. Ale Charlotte měla svoji hlavu a nějaký Tobias ji nedokázal rozházet. Tam, kde by to jiní vzdali, on trpělivě čekal. Tam, kde by to jiní poslali do hajzlu, on šel hlavou proti zdi. Jak říkám, celý jeho táta.

Táhlo jim na šestnáct. Bouřlivé období vzdoru, ze kterého jsem šílel, zatímco moje žena jím procházela jako hvězda. Netrápilo ji Lottiino odmlouvání, nedělala si hlavu z toho, že u nás spí osm holek z její třídy najednou. Usmívala se, když s ní Tobias flirtoval.

Na to jsem kurva neměl.

„Takže je suspendujete na týden?“ řekla Madison.

„Přesně tak.“

„Dobře,“ přikývla. „V tom případě je to všechno?“

„Ano, ale –“

„Není žádné ale,“ zamračila se na ni Davina a zvedla se. „Jak řekl můj manžel, škole dáváme štědré dary, a místo aby byla potrestaná dívka, která celou tuhle situaci vyvolala, trestáte někoho, kdo se bránil.“

„Ale jakým způsobem?! Vždyť tu dívku znemožnili. Dokonce bych si dovolila říct, že ji zesměšnili,“ zhrozila se učitelka.

„Měla ji snad Charlotte potřást rukou, nebo ji poplácat po rameni?“ pozvedl jsem obočí a postavil se jako zbytek naší skupiny. „Na příští rok si najděte jiného sponzora.“

„Pane Carringtone,“ chytla mě učitelka za rukáv, když jsem kolem ní chtěl projít.

Sjel jsem ji od štíhlých prstů přes bílou blůzu až k brýlím, které měla na očích, jen abych trochu zavrčel a ona mě rychle pustila.

„Prosím,“ zašeptala. „Je to velmi mírný trest.“

„Trest, který se jí objeví v dokumentaci,“ odfrkl jsem si. „Trest, kvůli kterému se na moji dceru budou později v Oxfordu dívat jako na vyvrhela.“

„Stejně jako na mého syna,“ přistoupil k nám Slater. „Rozmyslete si, co děláte, a ozvěte se nám po víkendu, abychom si promysleli případné zastavení finančních toků.“

„Přednesu to radě,“ špitla a ustoupila.

Pořád jsme budili hrůzu, což bylo dobře.

Vyšli jsme na chodbu prestižní školy a já se konečně nadechl. Zaklonil jsem hlavu a urovnal si klopy šedého saka.

Kde jsou ty roky, kdy jsme si Charlotte přivezli domů a já byl v prdeli z toho, jak moc malinká byla? Kde jsou ty roky, kdy ke mně vzhlížela jako k bohovi? Chtěl jsem je zpátky! Pořád to byla moje malá holčička… jen větší a vzpurnější. Co na to říct? Snad jen, mohla za to moje výchova? Nebo jsem byl moc benevolentní? Pravdou bylo, že kdykoli se na mě usmála, snesl bych jí modré z nebe.

Když jsem se díval zpátky, musel jsem se hořce pousmát. Byl jsem kdysi stejný oheň jako ona. Výbušný, tvrdohlavý, připravený jít hlavou proti zdi jen proto, že tam ta zeď stála. Tehdy mi všichni říkali, že

mě to jednou zlomí. Nezlomilo, spíš mě to jen obrousilo.

Vzpomněl jsem si, kolikrát jsem reagoval dřív pěstí než rozumem. Kolikrát jsem si musel krev z nosu utírat sám, protože jsem si o ránu řekl. A přesto, nebo možná právě proto, jsem se naučil číst lidi. Naučil jsem se poznat, kdo se mnou mluví na rovinu a kdo za zády drží kudlu.

Moje dcera měla stejný pohled se stejným plamenem v očích a když se vztekala, viděl jsem v ní sebe. Ne tu uhlazenou verzi, kterou jsem dával na odiv veřejnosti, ale tu syrovou, pravdivou.

Mohl jsem ji lámat, učit ji, kdy mlčet, kdy ustupovat a jak být tou „hodnou holkou“. Svět by to ocenil. Stejně jako predátoři.

Místo toho jsem ji učil stát rovně. Říkat ne tak, aby to ostatní bolelo. Učil jsem ji, aby se dívala lidem do očí, když lžou. Taky jsem ji učil, že respekt se jen tak nevykouzlí. Lidi si ho musí získat.

A někdy večer, když bylo ticho a já slyšel, jak se hádá s Davinou, protože ji podcenila, cítil jsem klid. Dokázala se udržet na hranici slušnosti a pokory, pro-

tože to byla její matka, ale ten náznak vzdoru a roky učení a příprav na život tam prostě skrytě byl.

Věděl jsem, že jednou přijde den, kdy narazí. Protože život obrousí každého. Ale žádný zmetek si z ní hadr neudělá. Na to jsem si dal pozor.

„Kurva," zavrčel jsem nakonec. „Jednou mi z té naší holky praskne hlava."

„A to je teprve začátek," usmála se Davina a vtiskla mi polibek.

„Nechci vědět, co se bude dít dál," zavrtěl jsem hlavou.

„Je celá po tobě, proč se tomu tak moc divíš?" pozvedla obočí.

„Já jsem takovej nebyl," namítl jsem.

„Mám ti připomenout toho kluka, kterého odvážela sanitka?" pronesl Slater, když kolem nás s Madison prošel.

„To bylo jen jednou," protočil jsem oči.

„A i tak to stálo za to," rozesmála se moje žena. „Byl jsi výbušný maniak a pořád jsi, zlato. Charlotte je celá po tobě, protože jsi ji vychoval v tom, že si k ní nesmí nikdo nic dovolit. Nemůžeš se za to, co se tu

stalo, ani zlobit. Ta holka ji provokovala už pár týdnů, a když vystartovala po Tobiasovi, naše dcera jednala. Koho v tom vidíš?“

S povzdechem jsem si zastrčil ruce do kapes a vydal se po kamenných schodech pryč z téhle pakárny, která mi připomínala mládí. Zdi byly pořád stejné, kameny pořád stejně omšelé. Nic se tu nezměnilo, jen my jsme zestárli.

Roky ubíhaly, lidé se měnili, jen staré budovy zůstávaly stálé a neochvějné. Jako já. Jako Slater. I jako Duke.

I když ten parchant na tom byl ještě dobře. Jeho jedenáctiletý syn ho nevytáčel tak jako Lottie mě.

Lhal jsem sám sobě…

Stárli jsme…

><♡><

Posadil jsem se k rodinnému stolu v jídelně a zadíval se na kluka, kterého jsem neznal. Podmračený vý-

raz ve tváři mi přetrvával i poté, co Davina začala na stůl nosit jídlo.

„Kdo sakra jsi?“ pozvedl jsem obočí.

„Jsem John, pane,“ upřel na mě svůj zrak.

Černovlasý zjev u mého stolu na mě koukal, jako by se mě nebál. Přejel jsem ho pohledem od širokých kalhot přes černé tričko s motorkou na prsou až po rozcuchané přerostlé vlasy.

„Johne,“ převalil jsem jeho jméno v puse. „Proč tu jsi?“

„Dominicu,“ napomenula mě Davina.

„Já… doučuju vaši dceru,“ zakoktal se. „Pane.“

„V čem?“ zamračil jsem se ještě více.

„No…“

„John je premiant třídy,“ doplnila ho moje žena.

„A?“ ušklíbl jsem se. „Kolik ti je, mladej?“

„Sedmnáct, pane,“ pozvedl bradu, jako by mi tím chtěl říct, že na výraz ve svém ksichtu má díky tomu věku nějaké privilegium.

„Tati,“ vyhrkla Lottie, která přiběhla ze svého pokoje. „Dej mu pokoj.“

„Dej mu pokoj?“ podivil jsem se.

„John mě doučuje pár předmětů,“ protočila oči.

„Nepotřebuješ, aby tě někdo doučoval. Máš výborné známky, anebo máš přes zahradu Tobiase.“

„Občas potřebuji vysvětlit i věci, kterým Tobias nerozumí,“ rozhodila ruce a posadila se vedle toho kluka.

Viděl jsem rudě, a když se vedle mě posadila Davina a chytla mě pod stolem za ruku, zavřel jsem oči, abych se vzpamatoval. Vidina toho kluka pověšeného na hák byla lákavá.

„Bude jí teprve šestnáct,“ zašeptal jsem své ženě.

„Pak si promluvíme,“ sykla a usmála se na ty dva. „Tak Johne, kolik si dáš kaše?“

„Jen trochu, paní Carringtonová, jsem v kaloric-kém deficitu,“ oplatil jí úsměv.

V jakém posraném deficitu? Toho kluka bych zlomil jednou rukou už teď.

„To stačí,“ zarazil ji rukou.

„Tak málo?“ podivila se Davina.

„Musím se udržovat v kondici.“

„Proč?“ zavrčel jsem.

„John hraje za školu fotbal, tati, někdy se musíš přijít podívat na zápas,“ vyhrkla moje dcera nadšeně.

„Možná bych se mohl přijít podívat na tebe, jak likviduješ holky na záchodcích,“ upřel jsem na ni oči. „Co ty na to?“

„Dominicu,“ varovala mě Davina.

„Tati,“ povzdychla si Lottie. „Ta holka byla mrcha a –“

„Charlotte!“ napomenula ji Davina.

„Pokračuj,“ vybídl jsem ji. „Začíná mě to zajímat.“

„Jednoduše si o to koledovala,“ pokrčila rameny.

„Proč v tom byl zapletený Tobias?“ nechápal jsem.

„No, někdo jí musel tu hlavu držet v míse, zatímco jsem splachovala,“ řekla to, jako kdyby to bylo nad slunce jasné. Stiskl jsem si kořen nosu a zavřel oči.

„Kdybych k tomu mohl něco říct,“ začal ten kluk.

„Nemohl,“ přerušil jsem ho. „Najez se a vypadni.“

„Jistě, pane.“

„Tati!“ zalapala po dechu Lottie.

„Dominicu!“ ucedila Davina.

Peklo! Osobní peklo.

Byl jsem rád, že jsem tuhle večeři přežil, a skoro o půlnoci si přilehl do postele vedle svojí ženy.

„Řekni mi pohádku," zašeptal jsem a políbil ji na rameno.

„Nějaké speciální požadavky?" ohlédla se na mě a přehodila si svoje nádherné hnědé vlasy přes druhé rameno, aby mi nepřekážely.

„Chci v ní plno prasečinek a chci, abys ji zakončila tím, že pro mě roztáhneš nohy."

„Chceš mě opíchat, Dominicu?" zasmála se a přejela mi jazykem po rtech.

„Nikdy mě to neomrzí," přikývl jsem a vyjel jí rukou po boku saténové košilky. „Potřebuju tě, zlato."

„Jako vždy."

„Jako vždy," zopakoval jsem po ní. „Tak co kdybys ze sebe sundala tu proklatou věc a ukázala mi svoje krásný kozičky, abych se s nimi mohl pomazlit?"

„Tohle nikdy neomrzí mě," zavrněla.

Péro mi bolestivě stálo, a když se trochu nadzvedla a přetáhla si satén přes hlavu, zavrčel jsem. Vrhl jsem se na její nahé tělo jako hladový pes. Přejel jsem jí ja-

zykem po bradavkách, putoval k pupíku a nosem přejel přes její záhyby.

Voněla tak božsky, až jsem měl pocit, že na lízání dnes ani nedojde. Rána někde dole v domě mě donutila zvednout hlavu.

„Slyšela jsi to?“ zašeptal jsem.

„Jo,“ přikývla a zadívala se na zavřené dveře.

Rychle jsem si natáhl zpět kalhoty od pyžama, postavil se a ze šuplíku nočního stolku vytáhl bouchačku.

„Nikam nechoď!“ přikázal jsem jí.

„Charlotte?!“ zvedla ke mně pohled, zatímco se oblékala.

„Zůstaň tady!“ ucedil jsem a nabil.

Vyšel jsem z naší ložnice a za naprostého ticha mířil dolů. Zbraň jsem měl připravenou a moje kroky po huňatém koberci nebyly slyšet.

„Pššt!“ zaslechl jsem z kuchyně.

Zmateně jsem se zamračil.

„Ať nevzbudíš tátu,“ dodala Lottie.

To si ze mě dělala prdel?!

Měl jsem za to, že ten mladý sráč po večeři vypadl! Dokonce jsem se o tom sám přesvědčil a sledoval jeho auto, které mířilo po naší příjezdové cestě směrem do prdele.

Jenže teď jsem se postavil do vchodu ke kuchyni a pozoroval ho, jak líbá moji dceru na krku.

Odložil jsem na stolek v rohu zbraň a prokřupal si prsty.

Zabiju toho zmrda holýma rukama.